

**PASTORALNI OBISK
PAPEŽA BENEDIKTA XVI.
V SERRA SAN BRUNO**

**HOMILIJA PAPEŽA BENEDIKTA XVI.
pri večernicah
v cerkvi kartuzije Serra San Bruno
v nedeljo, 9. oktobra 2011**

*Častiti bratje v škofovstvu,
dragi bratje kartuzijani,
bratje in sestre!*

Zahvaljujem se Gospodu, ki me je privedel v ta kraj vere in molitve, v kartuzijo Serra San Bruno. Ko ponavljam svoj hvaležni pozdrav mons. Vincenzu Bertoloneju, nadškofu v Catanzaro-Squillace, se z veliko ljubeznijo obračam k tej kartuzijanski skupnosti, k vsakemu od njenih članov, začevši s priorjem p. Jakobom Dupontom, kateremu se iz srca zahvalim za njegove besede ter ga prosim, da posreduje mojo hvaležno in blagoslovno misel generalnemu ministru in redovnim sestram.

Predvsem bi rad poudaril, kako stopa ta moj obisk v vrsto nekaterih znakov močnega občestva med apostolskim Sedežem in kartuzijanskim Redom, ki so se prigodili v minulem stoletju. Leta 1924 je papež Pij XI. izdal apostolsko konstitucijo, s katero je odobril redovna Pravila-Statuta, pregledana v luči Zakonika cerkvenega prava. V mesecu maju 1984 je bl. Janez Pavel II. naslovil generalnemu ministru posebno pismo v zvezi z deveto stoletnico, odkar je sveti Bruno ustanovil prvo skupnost v Chartreuse, blizu Grenobla. 5. oktobra istega leta je moj ljubljeni predhodnik prišel semkaj - in spomin na njegov sprehod med temi zidovi je še vedno živ. Po sledi teh minulih, a še vedno aktualnih dogodkov prihajam danes k vam; in hotel bi, da bi to naše srečanje izpostavilo neko globoko povezanost, ki obstaja med Petrom in Brunom, med pastoralnim

služenjem edinosti Cerkve in med kontemplativnim poklicem v Cerkvi. Kajti cerkveno občestvo potrebuje neko notranjo moč - tisto moč, ki jo je ravnokar omenil pater prior, ko je navedel izraz "captus ab Uno", katerega navajajo v zvezi z Brunom: "ujet od Enega", od Boga, ki je "Unus potens per omnia," kot smo zapeli v himni pri večernicah. Služenje cerkvenih pastirjev črpa v kontemplativnih skupnostih neko duhovno limfo, ki prihaja od Boga.

"Fugitiva relinquere et aeterna captare": zapustiti bežne stvarnosti in pohiteti za večnimi... V tem izrazu iz pisma, ki ga je vaš ustanovitelj naslovil na reimskega prošta Radulfa, je vsebovano jedro vaše duhovnosti (prim. Pismo Raulu, 13): močno hrepenenje po vstopu v življenjsko zvezo z Bogom, potem ko ste zapustili vse drugo - vse, kar ovira to občestvenost; zatem pa se prepustili objemu neizmerne Božje ljubezni, da bi živeli samo od te ljubezni. Dragi bratje, vi ste našli skriti zaklad, dragoceni biser (prim. Mt 13, 44-46); dali ste korenit odgovor na Jezusovo vabilo: "Ako hočeš biti popoln, pojdi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim in imel boš zaklad v nebesih; potem pridi in hodi za menoj!" (Mt 19, 21). Vsak samostan - moški ali ženski - je neka oaza, v kateri se z molitvijo in s premišljevanjem neprenehoma izkopava tisti globoki vodnjak, iz katerega dobivamo "živo vodo" za potešitev naše najgloblje žeje. Kartuzija pa je neka posebna oaza, kjer s posebno skrbnostjo varujete tišino in samoto, v skladu z življenjsko obliko, ki jo je začel sveti Bruno in ki je v teku stoletij ostala nespremenjena. "Naseljen sem na samotnem kraju z nekaterimi sobrati" - to je sintetični stavek, ki ga je zapisal vaš ustanovitelj (prim. Pismo Raulu, 4). Obisk Petrovega naslednika v tej zgodovinski kartuziji ima namen potrditi ne samo vas, ki živite tukaj, temveč celotni Red v njegovem poslanstvu, ki je v današnjem svetu še kako aktualno in pomenljivo.

Tehnični napredek, posebno na področju transporta in komunikacij, je omogočil človeku bolj udobno, pa tudi bolj napeto in kajkrat vznemirjeno življenje. V mestih skoraj vedno vlada hrupnost; redkokdaj je tam tiho, kajti v ozadju vedno ostaja nekaj hrupa, ponekod tudi ponoči. Vrh tega je v poslednjih desetletjih razvoj komunikacijskih sredstev (medijev) razširil in okrepil neki pojav, ki se je očrtaval že v šestdesetih letih (1960-1970) - virtualnost (navideznost), ki grozi s prevlado nad realnostjo (resničnostjo). Ljudje so vedno bolj potopljeni, četudi tega ne zapazijo, v neko virtualno razsežnost - zaradi audiovizualnih sporočil, ki spremljajo njihovo življenje od jutra do večera.

Najmlajši, ki so se že rodili v teh pogojih, se zdi, kot da hočejo napolniti z glasbo in s sliko sleherni prazni trenutek, kot da bi se bali občutiti prav to praznino. Gre za neko usmeritev, ki je sicer vedno obstajala, posebno med mladimi in v bolj razvitih mestnih okoliših, ki pa je danes dosegla takšno stopnjo, da lahko govorimo o antropološki mutaciji (premeni). Nekatere osebe niso več zmožne dalj časa ostati v tišini in samoti.

Hotel sem se dotakniti te družbeno-kulturne pogojenosti, zato ker še bolj izpostavlja posebno karizmo kartuzije - kot dragocen dar Cerкви in svetu; dar, ki vsebuje neko globoko sporočilo za naše življenje in za vse človeštvo. Povzel bi ga takole: Človek, ki se umakne v tišino in samoto, se takorekoč "izpostavi" dejanskosti v njeni goloti; izpostavi se tisti navidezni "praznini", ki sem jo prejle omenil - zato da bi namesto tega okušal Polnost, navzočnost Boga kot najbolj resnične Resničnosti, kar jih je, in ki obstaja onkraj čutne razsežnosti. Je neka navzočnost, zaznavna v sleherni ustvarjenini: v zraku, katerega vdihavamo; v luči, ki jo gledamo in ki nas ogreva; v rastlini, v kamnih... Deus, Creator omnium, gre skozi vsako stvar, je pa onkraj nje - in prav zato je temelj vsega. Ko menih zapusti vse, takorekoč "tvega": izpostavi se samoti in tišini, zato da bi živel le od tistega, kar je bistveno - in prav v življenju od tistega, kar je bistveno, najde tudi neko globoko občestvo z brati, z vsakim človekom.

Morda bi kdo mislil, da je dovolj, če prideš semkaj, da narediš ta "skok". Pa ni tako. Ta poklicanost - kot vsaka poklicanost - najde odgovor v neki hoji, v iskanju na poti celega življenja. Ni namreč zadosti, ako se umakneš v takle kraj, da se naučiš stati v Božji navzočnosti. Tako kot pri zakonski zvezi ni zadosti obhajati zakramentalno poroko, da bi oba dejansko postala eno; treba je marveč pustiti Božji milosti, da deluje, in hoditi skupaj skozi vsakdanjost zakonskega življenja. Prav tako zahteva časa, vaje in potrpljenja, da postaneš menih - kot je trdil sveti Bruno: Vztrajati na sveti nočni straži, v pričakovanju gospodarja, da mu odpró takoj, ko potrka (prim. Pismo Raulu, 4). In prav v tem obstaja lepota vsakega poklica v Cerкви: dati Bogu časa, da deluje s svojim Duhom, lastni človeškosti pa spet časa, da se oblikuje, da raste v skladu z mero Kristusove zrelosti - v tistem posebnem življenjskem stanu. V Kristusu je vse, je polnost; mi pa potrebujemo časa, da si usvojimo eno od razsežnosti njegove skrivnosti. Mogli bi reči: To je neka pot preoblikovanja, na kateri se uresničuje in izpričuje skrivnost Kristusovega vstajenja v nas; skrivnost, na katero nas je navečer

opozorila Božja beseda pri kratkem berilu, vzetem iz Pisma Rimljanom (prim. 8, 11): Sveti Duh, ki je obudil Jezusa od mrtvih in ki bo dal življenje tudi našim umrljivim telesom, je tisti, ki udejanja tudi naše priobličevanje Kristusu v skladu s poklicanostjo vsakega - pot, ki se odvija od krstnega studenca tja do smrti, prehod v Očetovo hišo. V očeh tega sveta se dostikrat zdi nemogoče, da bi človek vse življenje ostal v samostanu; dejansko pa je celotno človeško življenje komaj zadosti dolgo, da bi vstopili v to zedinjenost z Bogom, v tisto bistveno in globinsko Resničnost, ki je - Jezus Kristus.

Zato sem prišel semkaj, dragi bratje, ki sestavljate kartuzijansko skupnost v Serra San Bruno! Zato, da vam rečem: Cerkev vas potrebuje - in vi potrebujete Cerkev. Vaš položaj ni obroben - noben poklic v božjem ljudstvu ni obroben. Vsi smo eno samo telo, v katerem je pomemben vsak člen: ima enako dostojanstvo ter je neločljiv od celote. Tudi vi, ki živite v prostovoljni osamljenosti, ste dejansko v srcu Cerkve ter pošiljate v njeno ožilje čisto kri kontemplacije in ljubezni do Boga.

Stat crux dum volvitur orbis - tako se glasi vaše geslo. Kristusov križ je trdna točka - sredi menjav in prevratov v svetu. Življenje v kartuziji je deležno stalnosti križa - stalnosti Boga in njegove zveste ljubezni. Medtem ko ste trdno združeni s Kristusom - kot mladike s trto, ste tudi vi, bratje kartuzijani, pridruženi njegovi odrešujoči skrivnosti - kakor Devica Marija, ki je stala (stabat) poleg križa, združena s Sinom v isti darovanjski ljubezni. Tako ste tudi vi kot Marija in skupaj z Marijo globoko vključeni v skrivnost Cerkve, zakramenta edinosti ljudi z Bogom in med seboj. Pri tem ste tudi čisto blizu mojemu služenju. Naj torej nad nami bedi presveta Mati Cerkve - in sveti oče Bruno naj iz nebes vedno blagoslavlja vašo skupnost. Amen.